

ภาคมหากาพย์กึ่งนิยายแฟนตาซี

คธทงนงค

จากตำนานการต่อสู้
อันยิ่งใหญ่
ระบวงสฤษฏและนาค
สู่ศึกชิงเก้าเข่งป่าทิมพานต์
บนโลกมนุษย์

สนุกอ่านอย่างสร้างสรรค์กับ...

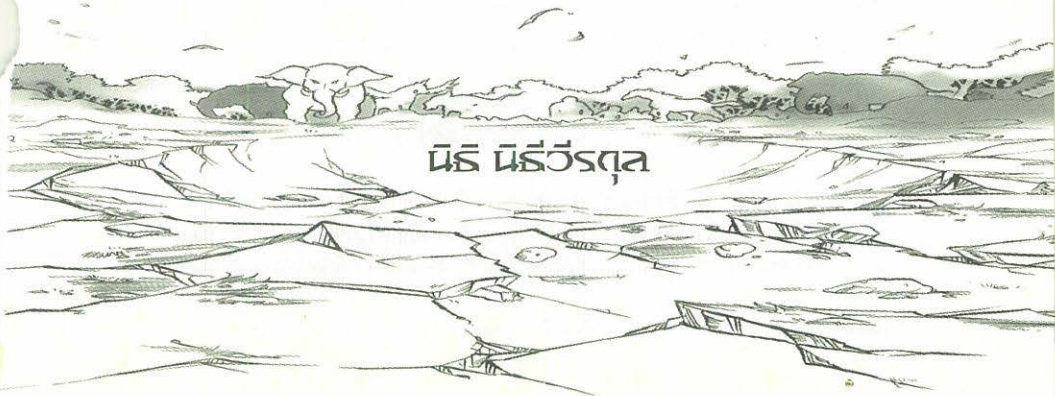
ผู้สร้างสรรค้ารรคตตีไทย อนันตการ์ตูน

สงครามภาค

ภาคมหาดศึกหิมพานต์

นิธิ นิธิวีรฤต

หนังสือชุดวรรณกรรมสร้างสรรค์เยาวชน

ครุฑนาคร

ภาคมหานิเวศนิพนธ์

นิธิ นิธิวิรุถกุล

พิมพ์ครั้งที่ 1 กุมภาพันธ์ 2552

ราคา 170 บาท

สงวนลิขสิทธิ์โดย บริษัท สกายบุ๊กส์ จำกัด

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

นิธิ นิธิวิรุถกุล.

ครุฑนาคร - ปทุมธานี : สกายบุ๊กส์, 2552.

316 หน้า

1. นิทาน I. ชื่อเรื่อง

398.2

ISBN : 978-974-389-920-1

S7901-30-02-09

จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย บริษัท **สกายบุ๊กส์** จำกัด

615/276-8 ถ.รังสิต-ปทุมธานี ต.ประชาธิปัตย์

อ.ธัญบุรี จ.ปทุมธานี 12130

e-mail: sales@skybook.co.th

www.skybook.co.th โทร. 0-2958-1125-7 โทรสาร. 0-2567-5105

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัท สกายบุ๊กส์ จำกัด

บรรณาธิการอำนวยการ ผ่องเพ็ญ อาษาเทวัญ

บรรณาธิการ รุ่งโรจน์ อาษาเทวัญ ผู้ช่วยบรรณาธิการ รัตนา ภูมิพิทักษ์

ภาพประกอบ อัมรินทร์ เดชนรงค์, ศิริศักดิ์ เขาวนศิริ ออกแบบปก ศิรินทิพย์ ใจปทุม

คอมพิวเตอรืกราฟิก ทรงวุฒิ ตระกูลพันธ์ พิสูจน์อักษร สิริพรรณ โพธิ์ศรีสุข

พิมพ์ม
กรณายนอนสายตา
www.greenread.com

อ่านได้บน

หากท่านผู้อ่านซื้อหนังสือที่จัดพิมพ์โดยบริษัท สกายบุ๊กส์ จำกัด และพบว่าหนังสือสลับหน้า
พิมพ์ไม่ชัดเจน หน้าขาดหายไม่ครบ หรือความบกพร่องอื่นใดอันเนื่องมาจากกระบวนการ
การพิมพ์และการเข้าเล่ม กรุณาส่งหนังสือมาที่บริษัทฯ เพื่อรับหนังสือเล่มใหม่

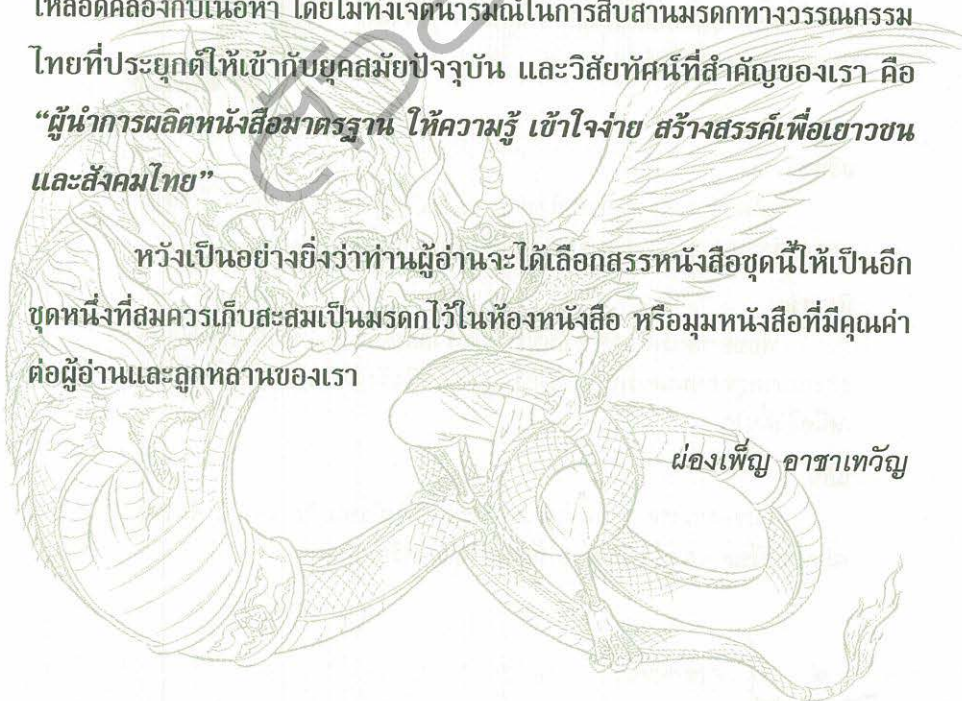
พิมพ์ที่ บริษัท พี เอ็น เค แอนด์ สกายพริ้นดิงส์ จำกัด โทรศัพท์ : 0-2812-1484, 0-2812-2265

คำนำสำนักพิมพ์

สำนักพิมพ์สกายบุ๊กส์ได้เคยนำเสนอการเล่าเรื่องโดยผ่านการดำเนินเรื่องเชิงนิยายอิงประวัติศาสตร์มาแล้วสองเรื่องด้วยกัน คือ **สืบย้อนอดีตและศึกชิงเวท** มาถึงเล่มนี้ เรื่อง **“ครุฑนาค”** ก็เป็นการเล่าเรื่องที่ทำให้ความรู้เกี่ยวกับสัตว์ในป่าหิมพานต์ บางท่านอาจจะเคยสงสัยถึงเรื่องราวของครุฑและนาความีจริงหรือไม่ หรืออาจเป็นเพียงจินตนาการของหลายๆ ท่าน ทางสำนักพิมพ์ฯ ได้ศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลบทจินตนาการที่มีอยู่และนำมาสรุปสร้างเรื่องราวให้เกิดความสนุกสนานแก่ผู้อ่านอีกทอด แต่จุดประสงค์ที่แท้จริงก็เพื่อต้องการให้ทราบถึงสัตว์ในป่าหิมพานต์ พร้อมทั้งได้สอดแทรกถึงแง่มุมทางคุณธรรมจริยธรรมในการอยู่ร่วมกันทั้งสามโลก คือ โลกมนุษย์ โลกหิมพานต์ และโลกบาดาลที่แตกต่างกัน พร้อมทั้งได้สร้างสรรค์ภาพให้มีความสวยงามให้สอดคล้องกับเนื้อหา โดยไม่ทิ้งเจตนารมณ์ในการสืบสานมรดกทางวรรณกรรมไทยที่ประยุกต์ให้เข้ากับยุคสมัยปัจจุบัน และวิสัยทัศน์ที่สำคัญของเรา คือ **“ผู้นำการผลิตหนังสือมาตรฐาน ให้ความรู้ เข้าใจง่าย สร้างสรรค์เพื่อเยาวชนและสังคมไทย”**

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าท่านผู้อ่านจะได้เลือกสรรหนังสือชุดนี้ให้เป็นอีกชุดหนึ่งที่สมควรเก็บสะสมเป็นมรดกไว้ในห้องหนังสือ หรือมุมหนังสือที่มีคุณค่าต่อผู้อ่านและลูกหลานของเรา

ผ่องเพ็ญ อาษาเทวีญ

แนะนำตัวละคร

ฝ่ายมนุษย์

กฤษณา

นครเศ

นครเศ

เด็กหนุ่มวัย ๑๕ ปี ผู้ที่ชะตาถูกลิขิตให้เป็นผู้ครอบครองไข่ของพญาครุฑ เป็นเด็กหนุ่มค่อนข้างเงิบขริม ตัวไม่สูงมาก มีเพื่อนสนิทคือกฤษณา

กฤษณา

เด็กสาววัย ๑๕ ปี ลูกสาวคนเดียวของรองศาสตราจารย์กฤษณะ เพื่อนสนิทของพ่อนครเศ นิสัยร่าเริง ตัดผมสั้นตามลักษณะเด็กมัธยมต้นทั่วไป

กฤษณะ

รองศาสตราจารย์ด้านประวัติศาสตร์วัย ๔๕ ปี เป็นพ่อของกฤษณา และเป็นเพื่อนสนิทของนิราศรัย อุปนิสัยอารมณ์ดี รักลูกสาว รูปร่างผอม สวมแว่นทรงกลม

กฤษณะ

นิราศรัย

อดีตอาจารย์สอนภาษาไทยวัย ๗๖ ปี เป็นปู่ของนครเศ เลี้ยงเด็กหนุ่มมาตั้งแต่อายุ ๑ ขวบ หลังนครเศสูญเสียพ่อกับแม่ไป

นิราศรัย

พ่อของนครเศ อาจารย์หนุ่มนักโบราณคดีวัย ๓๓ ปี เป็นผู้ซุกซนไข่ของพญาครุฑก่อนนครเศเกิดหนึ่งปี อุปนิสัยจริงจัง รอบคอบ รักครอบครัวเหนือสิ่งอื่นใด

นลินี

แม่ของนครเศ คุณครูวิชาศิลปะระดับชั้นมัธยม วัย ๓๐ ปี จิตใจดี ไม่เคร่งเครียด และเป็นผู้ที่คอยให้กำลังใจนิราศรัยเสมอมา

ฝ่ายทหาร

นาวาเอกคณีย์

ผู้บังคับการเรือลาดตระเวนชายแดนที่ ๑
วัย ๓๙ ปี

นาวาเอกคณีย์

ร้อยเอกพงศกร

อดีตทหารบก เป็นเจ้าหน้าที่ข่าวกรอง
ของสำนักข่าวกรองแห่งชาติ ด้านประวัติศาสตร์
วัย ๓๕ ปี

ร้อยเอกพงศกร

พลเรือโทไพศุณย์

ผู้บัญชาการกองทัพอากาศที่ ๑ วัย ๕๒ ปี

พลเรือเอกวัชเชษ

รองผู้บัญชาการกองทัพอากาศ วัย ๕๓ ปี

พลเรือเอกสุเนธ

ที่ปรึกษาพิเศษกองทัพอากาศ วัย ๕๙ ปี

พลเรือตรีวิรัชชัย

รองผู้บัญชาการกองทัพอากาศที่ ๑ วัย ๕๑ ปี

นาวาโทไพศุณย์

รองผู้บังคับการเรือลาดตระเวนชายแดนที่ ๑ วัย ๓๕ ปี

นาวาเอกอรชุน

ผู้บังคับการเรือลาดตระเวนชายแดนที่ ๒ วัย ๓๘ ปี

นายกรัฐมนตรี

วัย ๖๖ ปี

พลเอกอัษฎา

ผู้บัญชาการทหารบกวัย ๕๘ ปี เป็นผู้ไม่ค่อยเชื่อเรื่องนาคเท่าไร
นัก และต้องการเป็นผู้นำในการต่อสู้แทนกองทัพอากาศ

ฝ่ายสัตว์หิมพานต์

สุเรนทรชิต

พญาครุฑสีทอง เป็นผู้นำเหล่าสัตว์หิมพานต์ มีฤทธิ์เทียบเท่าพระวิษณุ เป็นอมตะ

สีหราช

ไกรสรราชสีห์ หนึ่งในสี่ผู้พิทักษ์ประตูหิมพานต์ เป็นสิ่งที่มีกายสีเผือก หะเหินเดินอากาศได้ และกินสัตว์อื่นเป็นอาหาร

เทพนรสิงห์

ร่างอวตารของพระวิษณุ ซึ่งอวตารลงมาช่วยนครเวศ จากเหล่านาครที่ต้องการฆ่าเพื่อแย่งชิงไขพญาครุฑ

เวทูล, นกาลัย

กิณนรหนุ่มและกิณรีสาว เป็นมนุษย์ครึ่งนก

วิมเนศ

สัตว์หิมพานต์ครึ่งสิงห์ครึ่งช้าง เป็นผู้นำเหล่าคชสีห์ ตื่นอื่น ๆ

ฝ่ายนาค

นาคี

บุตรของพญานาคันตนาคราช เป็นผู้นำเหล่า นาคที่เจ็บแค้นบรรดาครุฑทั้งหลายที่สามารถ จิกกินนาคได้ทุกเมื่อยามต้องการ มีกายสีดำ และมีฤทธิ์เทียบเท่าพญานาคันตนาคราช

วาสุกรี

นายทัพของนาคีในการบุกโลก เป็นพญานาค สี่รู้ง ฟันไฟได้ มีความทะเยอทะยานอยากเป็นผู้นำ เหล่านาคแทนนาคีเสียเอง

สิคา

ผู้นำเหล่าหมาป่า ชั่วร้าย มีกำลังมาก ใช้กรงเล็บ เป็นอาวุธ

อสูรา

ผู้นำเหล่ายักษ์ครึ่งนกเคยเป็น เทวดาอยู่บนสวรรค์ ก่อนพระอินทร์นำ ทัพเทวดาขึ้นบุกยึดสวรรค์มาเป็นของพระองค์ ก่อเกิดเป็นสงครามครั้งใหญ่ขึ้นมา และตาม ด้วยพิธีกวนเกษียรสมุทรเพื่อทำน้ำอมฤต มี ฤทธิ์ในการควบคุมสายฟ้า

คำนำ

ครุฑและนาคเป็นสัตว์ในป่าหิมพานต์ ปรากฏตัวตนเป็นเรื่องราวในความเชื่อของศาสนาพราหมณ์-ฮินดูมาเนิ่นนาน ก่อนที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะตรัสรู้เป็นองค์ศาสดาของพุทธศาสนา

ในขณะที่ครุฑมีบทบาทในฐานะพาหนะของพระวิษณุ หรือที่รู้จักคุ้นเคยในอีกชื่อคือพระนารายณ์ นาคก็มีบทบาทในฐานะแท่นประทับขององค์เทพผู้ปกปักโลกมนุษย์เจกเช่นเดียวกัน

สัตว์ทั้งเทพทั้งสองนี้เป็นคติความเชื่อจากศาสนาพราหมณ์-ฮินดูที่เริ่มเผยแพร่เข้ามาในประเทศไทยตั้งแต่ยุคสมัยราวพุทธศตวรรษที่ ๙-๑๐ หลังปรากฏหลักฐานทางโบราณคดีเป็นรูปสลักพระนารายณ์ที่อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี ที่สืบค้นย้อนกลับไปได้ถึงสมัยนั้น

ตั้งแต่กรุงสุโขทัย กรุงศรีอยุธยา ต่อเนื่องมาจนถึงกรุงธนบุรี และกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้น คติความเชื่อของทั้งสองศาสนา คือ พราหมณ์และพุทธหลอมรวมกันอย่างแยกไม่ออก จากฐานะสมมติเทพของกษัตริย์ที่ถือกันว่าเป็นร่างอวตารของพระวิษณุ องค์เทพที่ศักดิ์สิทธิ์องค์นั้น

ทั้งที่หากได้ศึกษาประวัติของทั้งครุฑและนาคแล้ว จะพบว่าสัตว์ที่อยู่คู่บารมีของพระวิษณุทั้งสองนั้นต่างเป็นคู่กัด เป็นศัตรูที่อาฆาตเคียดแค้นกันมาตั้งแต่สมัยโบราณกาล เมื่อครั้งพระพรหม (อ่านว่า พม-มา) ทรงสร้างโลกเลยทีเดียว

และตรงนั้นนั่นเองที่กลายเป็นที่มาของครุฑขนาดเล่มนี้ การต่อสู้ของ
สัตว์กึ่งเทพทั้งสองที่เริ่มต้นจากสงครามเพื่อแย่งชิงความเป็นใหญ่ จบสิ้นลง
ด้วยความตาย เพื่อรอวันเกิดของทั้งครุฑและนาค ผ่านกาลเวลานับพันปี
มายังโลกมนุษย์ ก่อนจะเกิดการต่อสู้เพื่อตัดสินอีกครั้ง

และครั้งนี้อาจจะเป็นครั้งสุดท้าย...

นิธิ นิธิวิรุฑ

๒๗ มีนาคม ๒๕๕๑

ครุฑอัยยา

ภาค๖๖๖

หน้า๖๖๖

ดุฑฑและนาค

๖มือครั้งอดีตกาลที่พญานกผู้มีกาย
สีทองนามว่าครุฑ ได้ต่อสู้เพื่อแย่งชิงน้ำอมฤต
จากพระอินทร์ และสามารถเอาชนะต่อองค์เทพ
ผู้ปกครองสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ได้นั้น พญาครุฑได้รับ
การขนานนามว่า **สุเรนทรขิต** อันหมายถึง ผู้ชนะ
พระอินทร์ ด้วยเหตุที่สายฟ้าของพระอินทร์ไม่อาจทำ
อันตรายใด ๆ ได้ เว้นแต่เส้นขนเพียงเส้นเดียวที่มอด
ไหม้ไปจากพลาณภาพของสายฟ้า

จนเลื่องลือไปทั่ว แต่ผลจากการต่อสู้
นั้นก็ทำให้ชะตาของสุเรนทรขิตจำต้อง
ไปผูกพันกับมหาเทพอีกองค์ ผู้มีฤทธิ์เทียมเท่า
ผลัดกันต่อสู้หาผู้แพ้รู้ชนะเป็นเวลาเนิ่นนาน จนในที่สุด

ทั้งมหาเทพและสุเรนทรขิตก็ตกลงเจรจาเพื่อสงบศึกต่อกัน โดยมีข้อแลกเปลี่ยนคือ สุเรนทรขิตได้ขอพรให้มีชีวิตอมตะจากองค์มหาเทพ ขณะที่องค์มหาเทพก็ขอเพียงคำมั่นต่อพญาครุฑในทุกครั้งที่พระองค์ทรงเรียกหา และทรงปรารถนาเสด็จไปที่ใด พญาครุฑจะต้องเหาะเหินมาเป็นพาหนะคู่บารมีเสียทุกครั้งไป

จากนั้นเอง พญาครุฑและมหาเทพผู้มีพระนามหลายชื่อ แต่ที่ถูกเรียกขานโดยทั่วไปและรู้จักกันมากที่สุดในนาม **พระวิษณุ** ก็กลายมาเป็นมหามิตรที่ไม่มีผู้ใดในสามโลกสามารถเอาชนะได้ในที่สุด

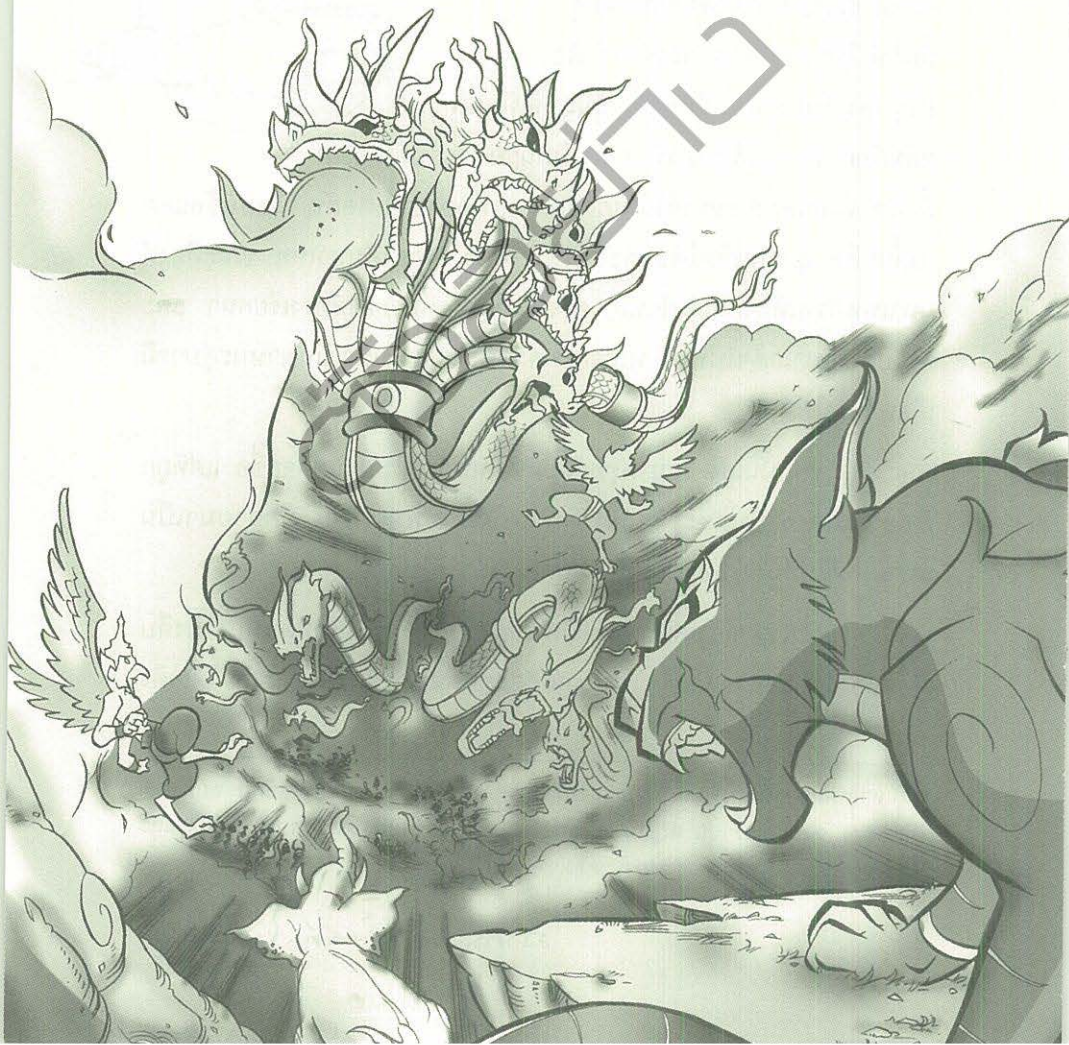
วันเวลาล่วงเลยมาได้หนึ่งพันสามร้อยปี นาคหนุ่มตนหนึ่ง ซึ่งสืบเชื้อสายครั้งหนึ่งมาจากนาคในตระกูลกัณหาโคตมะ^๑ มีนามว่า **นาคี** ได้เถลิง

^๑ กัณหาโคตมะ เป็นหนึ่งในสี่ตระกูลของพญานาค ซึ่งมีดังนี้ ๑. ตระกูลวิรูปักษ์ พญานาคสีทอง ๒. ตระกูลเอราปถ พญานาคสีเขียว ๓. ตระกูลฉัพพยาปุตตะ พญานาคสีรุ้ง และสุดท้ายตระกูลกัณหาโคตมะ พญานาคสีดำ

อำนาจตั้งตัวขึ้นเป็นใหญ่เหนือภาคทุกตนในโลกบาดาล หลังทำวอนนันท-
นาคราช พญานาคร่างทองผู้ปกครองโลกบาดาล และเป็นผู้ให้กำเนิดนาคิได้
พ่ายแพ้แก่พระวิษณุ

นาคิผู้มีฤทธิ์เทียมเท่าบิดา ได้รวบรวมเหล่าภาคที่ไม่พอใจพญาครุฑ
ซึ่งมักจะแลเห็นเหล่าภาคเป็นเพียงแต่อาหารเสมือ อาศัยช่วงจังหวะเวลาที่
พญาครุฑเข้าจำศีลในฤดูกาลเข้าพรรษา ถวายเป็นพุทธบูชาแต่องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า ยกกองทัพนาคนับแสนจากโลกบาดาลขึ้นมาโจมตีเหล่า
สัตว์เวททุกตนในป่าหิมพานต์ ก่อเกิดศึกสงครามที่ไม่มีผู้ใดในสามโลกคาดคิด

หลังจากมหาศึกแรกเริ่มที่เหล่ามารและเทพได้ต่อสู้กันครั้งสร้างโลก จนก่อเกิดเป็นพิธีกรรมเกษียรสมุทรเพื่อให้ได้น้ำอมฤตที่กลายเป็นต้นเหตุให้พญาคูรุฑจำต้องเข้าต่อสู้กับพระอินทร์เพื่อชิงน้ำอมฤตมาช่วยชีวิตมารดาของตน

ในขณะที่สงครามดำเนินไป และวีแววของการสูญสิ้นป่าหิมพานต์ คีปคลานใกล้เข้ามา สุเรนทรชิตที่อดรนทนไม่ไหวต่อการเห็นชีวิตของสัตว์น้อยใหญ่ต้องล้มตายไป ก็เหาะลงมาต่อสู้กับกองทัพนาคนับแสนของนาคี สังหารนาคทุกคนด้วยกรงเล็บ ปีก และปากอันแหลมคม จนเหล่านาคถอยร่นไม่เป็นกระบวน

ลมแห่งความปราชัยพัดหวนกลับไปทีกองทัพของเหล่ายักษ์จากโลกบาดาล สัตว์ป่าหิมพานต์ที่แตกพ่ายไปก็กลับรวมตัวกันได้อีกครั้ง ภายใต้การนำทัพของสี่ทราข ไกรสรราชสีห์ หนึ่งในผู้พิทักษ์ทั้งสี่ของป่าหิมพานต์

เงาทะมึนแห่งความพ่ายแพ้แผ่ปกคลุมเหนือกองทัพของเหล่านาค เสียงโอดครวญด้วยความหวาดหวั่นดังระงมไปทั่วทัพนาค ในตอนที่เหล่านาคถอดใจให้กับการสู้รบแล้วนั่นเอง นาคีก็คิดแผนการอันแยบยลขึ้นมาได้แผนหนึ่ง บุตรของท้าวอนันตนาคราชแปลงกายใหญ่โตคับฟ้า สูงเทียมเขาไกรลาส ร้องทำตอของคิวิษณุว่า หากคุณสามารถเอาชนะต่อสุเรนทรชิตได้ พระองค์จะต้องมอบโลกพิภพให้ตนได้ปกครอง พระวิษณุรับคำด้วยความเชื่อมั่นในฤทธิ์เดชของพญาคูรุฑ โดยทรงหาได้ล่องรู้ในแผนการของนาคี เมื่อได้คำสั่งดีจากองค์มหาเทพแล้วนั่นเอง นาคีก็แผดเสียงกึกก้องไปทั่วทั้งแผ่นดินฟ้าและพื้นปฐพี

“นาคทุกคนจงมารวมกายกับข้า !”

สิ้นคำสั่ง นาคทุกคนก็พุ่งเข้าหานาคี ตนแล้วตนเล่ากลืนหายเข้าไปในปากอันใหญ่โตของมัน เมื่อนาคทุกคนหลอมรวมเข้าเป็นหนึ่งเดียวกับนาคีแล้ว พลันแสงสว่างก็ระเบิดวาบขึ้น เปลี่ยนใบสีทองของป่าหิมพานต์ให้กลายเป็นใบสีเงิน จากแสงเจิดจ้าเมื่อดับวูบลง ร่างของนาคีที่รวมเข้ากับนาคทั้งหมดของโลกบาดาลก็ปรากฏขึ้น ร่างที่ใหญ่โตของมันเหยียดยาวออกไปจรดขอบโลก ไม่ต่างจากท้าวอนันตนาคราช เคียงขวาแสนเคียดจากเหล่า

นาคทั้งหมดที่รวมอยู่ในกายโผล่ผุดขึ้นมาแผ่สยายปิดบังแผ่นฟ้า นาคีเป็น
หน้ากลับมาที่สุเรนทรชิต แล้วเอ่ยกับพญาครุฑ

“ข้ารอเวลานี้มานานแล้ว สุเรนทรชิต ผู้เอาชนะพระอินทร์”

ไม่ทันสิ้นคำนาคีก็เปิดฉากโจมตีด้วยการฟันไฟลูกมเหสีมาแผดเผา
ทำลายป่าหิมพานต์ไปกว่าครึ่ง สุเรนทรชิตจากหลบแล้วตรงเข้าจิกด้วยกรง
เล็บแหลมคม แต่เกล็ดหนาที่เป็นเสมือนเกราะปกคลุมร่างของนาคีก็ทำให้
กรงเล็บที่เคยฉีกร่างของเหล่านาคมานับพันไม่อาจทำได้แม้เพียงระคายผิวเกล็ด

“ท่านไม่รอดแน่ สุเรนทรชิต” นาคีเอ่ย

แต่สีหน้าของพญาครุฑหาได้มีวิ์แววของความตื่นตระหนกหรือ
หวาดหวั่นแม้แต่น้อย

“เจ้าอย่าได้ลำพองนักละ นาย นาคี แม้กายเจ้าจะแกร่งเป็นเพชร ข้า
ผู้เป็นพญาแห่งนาก็สามารถฉีกทำลายได้”

กล่าวจบ สุเรนทรชิตก็โอบบินขึ้นสูงเหนือนาคี แล้วพุ่งลงมาที่
พญานาคยักษ์ ร่างของพญาครุฑปรากฏเปลวเพลิงสีเงินขึ้นที่ปลายปีก
จากนั้นไฟก็ลุกไหม้ทั่วทั้งร่าง ไม่ช้าเพลิงไฟสีเงินก็กลืนร่างของพญานก กลายเป็น
ดวงไฟไหม้พุ่งเข้าใส่นาคี

เสียงระเบิดจากการพุ่งชนก็ก้องกัมปนาท เขาไกลลาสถึงกับสัน
สะเทือนจากเชิงถึงยอดเขา อันเป็นที่ประทับของพระอินทร์ เมื่อสิ้นควัน
ตลบอบอวล และเสียงเนื้อไม้แตกลั่นเบรียะจากในป่าหิมพานต์จบสิ้นลง ร่าง
ของสุเรนทรชิตในกายสีทองสุกปลั่งดั้งเดิมก็ลอยตัวนิ่งอยู่กลางเวหา ขณะที่
เบื้องล่าง บนพื้นดิน ซึ่งกลายเป็นหลุมลึกมโหฬาร ร่างนับแสนของนาคนอน
ตายกลาดเกลื่อน มิใช่น้อยที่เหลือเพียงส่วนหัว แต่ในบรรดาร่างของนาคที่สิ้น
ชีวาอยู่นั้น ร่างของนาคตนหนึ่งที่ล้ำค่าที่สุดได้หายไป

“นาคีหายไปไหน ?!” สุเรนทรชิตร้องขึ้น

แต่ก่อนที่พญาครุฑจะทันล่วงรู้ในอุบายของนาคี และองค์พระวิษณุ
ผู้ทรงให้สัจจะต่อนาคซึ่งร้ายจะมองเห็นถึงการณภัยหน้า ร่างของพญาครุฑก็
บังเกิดสิ่งผิดปกติขึ้น

จากหน้าอกด้านซ้ายของสุเรนทรชิต เนื้อบนร่างสีทองของพญาครุฑ
ค่อย ๆ ขยายขึ้นเป็นรูปรอยที่เห็นได้ชัดถึงส่วนเศียรของนาคตนหนึ่ง ตอนนั้น
เองที่สุเรนทรชิตรับรู้ถึงความรู้สึกแห่งการเจ็บปวดเป็นครั้งแรก

“นาคี !” พญาครุฑแผดเสียงร้อง เมื่อร่างของนาคีที่อาศัยการโจมตี
ของสุเรนทรชิต เข้ารวมร่างกับพญาครุฑเพื่อหมายครอบครองร่างอันเป็น
อมตะตามแผนที่ตนได้วางไว้ ได้กลายร่างขึ้นมาจากหัวใจแล้วแผ่ลามออกไป
ทั่วทั้งร่างของพญาครุฑได้ผิวเนื้อสีทอง

เสียงจากนาคิที่กำลังแหวกว่ายอยู่ภายในร่างของพญาครุฑตั้งขึ้น

“ท่านคงยังไม่รู้สินะว่าแม้ข้าไม่อาจต่อกรกับท่านได้ แต่ข้าก็มีเวทที่สามารถรวมร่างกับใครก็ได้ ท่านหลงกลข้าเสียแล้ว สุเรนทรชิต”

“เจ้ามันชั่วร้ายนัก” สุเรนทรชิตสิ้นแรงพยุง ร่วงจากฟ้าเป็นครั้งแรก ร่างของพญานกกระเทากับพื้นป่าหิมพานต์ตั้งสนั่น สีหราชนำทัพสัตว์ป่าฝูงเข้ามาหมายช่วยเหลือ แต่สุเรนทรชิตกลับโบกมือห้าม

“อย่า! เจ้าช่วยอะไรข้าไม่ได้ สีหราช”

พญาครุฑผู้เคยมีกายสีทองดูสง่า บัดนี้กลับแดงคล้ำด้วยเลือดของนาคิซึ่งเข้าหลอมรวมร่าง

“ท่านทำขอรับ ให้ข้าสังหารมันเถิด ท่านมีร่างอมตะ กรงเล็บของข้าทำอันตรายท่านมิได้แน่!” สีหราชพูดด้วยน้ำเสียงร้อนรน ดวงตาขององค์พระวิษณุและเหล่าเทพดาบนยอดเขาไกรลาสต่างมองลงมาด้วยความเป็นห่วง

“เจ้าฆ่าข้าไม่ได้ดอก สีหราช” นาคิร้องตอบออกมา

“ข้าจะฆ่าเจ้า” พญาครุฑเงื้อมกรงเล็บตนเองขึ้น และกำลังปักลงบนหน้าอกด้านซ้าย เมื่อเสียงของพระวิษณุดังสะท้อนขึ้น หยุดยั้งกรงเล็บนั้นไว้

“อย่าเขี้ยวนะ! สุเรนทรชิต”

พญาครุฑชะงักมือ เงยขึ้นมองเบื้องบนไปยังองค์พระวิษณุ ซึ่งประทับอยู่บนหลังของท้าวนันตนาคราช

“เหตุใดพระเจ้าคะ” สีหน้าและกายของพญาครุฑเริ่มเป็นสีคล้ำขึ้นเรื่อยๆ ตามสีร่างของนาคิ

“ถ้าเจ้าฆ่านาคิ ตัวเจ้าก็จะตายด้วย หัวใจของมันกับเจ้าหลอมรวมกันเป็นหนึ่งเดียวแล้ว!”

สีหน้าตกตะลึงของพญานกและเหล่าสัตว์ป่าหิมพานต์บังเกิดขึ้นด้วยความไม่คาดคิด เสียงหัวเราะเสียดแหลมจากนาคที่ฝังร่างอยู่ในกายพญาครุฑดังขึ้น

“หึ ๆ องคิวิษณุ ท่านทรงล่วงรู้แจ้งจริง ๆ แต่น่าเสียดาย ท่านรู้ช้าไป”

“เจ้ามันเลห์รายนัก นาคี เจ้ารู้อยู่แล้วว่ามิอาจสู้สุเรนทรชิตได้ จึงคิดการณ์เยี่ยงนี้ขึ้นมา อ้ายงูพิษ!” พระวิษณุแผดพระสุรเสียงกึกก้อง

“ข้าต้องการเป็นใหญ่ ท่านวิษณุ ก็พ้นปีมาแล้วที่นาคทุกตัวจำต้องอยู่ใต้แสงเดือนแสงตะวัน ยอมให้อ้ายพญานกนี้จับกินเป็นเสมือนได้เดือนตัวหนึ่ง ข้าจักไม่ยอมอีกต่อไป !!”

“เพราะเหตุนี้เท่านั้นหรือ ?” เสียงจากทำวอนันตนาคราชดังบ้าง

“ใช่ ท่านพ่อ” นาคีตอบ ตอนนี้หัวของมันโผล่ออกมาจากไหล่ด้านซ้ายของสุเรนทรชิต พญาครุฑแผดร้องด้วยความเจ็บปวด ใบหน้ากลายเป็นสีดำสนิท

สุเรนทรชิตยี้ดร่างขึ้น กระแทกฝ่ามือลงกับพื้นป่าหิมพานต์สิ้นสะเทือน

“ข้าไม่ยอมให้เจ้าสมหวังดอก นาคี !” พญาครุฑเงื้องกรงเล็บแหลมคมขึ้นสูง เสียงร้องจากองค์พระวิษณุดังขึ้น

“อย่า !”

กรงเล็บของสุเรนทรชิตทิ่มแทงลงไปใ้ในเนื้อหน้าอกด้านซ้าย เลือดสีแดงและดำทะลักออกจากบาดแผล ใบหน้าที่เสยะี่ยมของนาคีกลายเป็นความเจ็บปวด นาคผู้เป็นบุตรของทำวอนันตนาคราชแผดร้องโหยหวน

สุเรนทรชิตจิกกรงเล็บของตนจมเข้าไปในเนื้อสีดำ จากนั้นพญาครุฑได้กระชากเอาหัวใจของตนเองออกมา หัวใจที่ครึ่งหนึ่งกลายเป็นสีดำจากเลือดของนาคี

“ท่านจะฆ่าตัวเองได้เที่ยวหรือสุเรนทรชิต...” นาคีพยายามยื้อยุด

“อย่าเขี้ยวนะ สุเรนทรชิต” องค์พระวิษณุเหาะลงมาแย่งมือพระสหายของพระองค์ด้วยพระกรทั้งสี่ “ชีวิตท่านมีค่ามากกว่าเจ้านาคตนนี้ยิ่งนัก”

“ถ้าข้าไม่ฆ่าตัวเองเสียตอนนี้ มิช้า นาคีก็จะเข้ายึดครองร่างข้าได้ เมื่อถึงตอนนั้น มันก็จะมีกายอมตะ ไม่มีผู้ใดเอาชนะมันได้อีกต่อไป แม้แต่ท่านพระวิษณุ ท่านก็รู้มิใช่หรือ?”

“ข้าสามารถชะลอเวทของมันได้ สุเรนทรชิต เราสามารถช่วยรักษา ร่างท่านมิให้ถูกกลืนได้”

“ท่าน...ท่านวิษณุ มันสายไปแล้ว”

ขาดคำ พญาครุฑก็ยกมืออีกข้างแล้วฉีกกระชากก้อนเนื้อหัวใจที่แบ่งเป็นสองส่วนออกจากกัน นาคีแผดร้องลั่น เสียงโหยหวนของนาคีดังสะท้อนชนวนสังเวช ร่างของมันหลุดออกจากร่างของสุเรนทรชิต ขณะที่ร่างของพญาครุฑค่อย ๆ ดิ้นกลับสู่สี่ห้อง พร้อม ๆ กับที่ร่างกายตั้งแต่ส่วนปลายเท้าขึ้นมาเริ่มสูญสลาย ร่างของนาคีก็เือกเช่นเดียวกัน

“ทุกสิ่งย่อมมีวัฏจักรของมัน”

สุเรนทรชิตเอ่ยต่อองค์เทพ พระวิษณุเื้อ้อมพระหัตถ์มาสัมผัสผิสร้างของพระสหายเป็นครั้งสุดท้ายก่อนที่ร่างของพญาครุฑจะค่อย ๆ สลายหายไปพร้อม ๆ กับร่างของนาคีในที่สุด

เสียงร่ำร้องดังระงมขึ้นทันทีจากเหล่าสัตว์ป่าหิมพานต์

พระวิษณุทอดพระเนตรสงบนิ่ง ขณะที่ร่างของพญาครุฑไม่เหลือ แม้แต่สิ่งใดให้จับต้องอีกต่อไป ตอนนั้นเองที่พรอันวิเศษของพระวิษณุได้สำแดงอานุภาพอันแท้จริง

ก่อนเนื้อหัวใจที่ถูกฉีกออกเป็นสองส่วนของพญาครุฑนั้น ส่วนที่เป็นสีทองจู้ ๆ ก็ระเบิดเป็นดวงไฟสีทองเล็ก ๆ ไม่นานนัก ดวงไฟสีทองก็ค่อย ๆ หรีแสงลง แล้วกลับระเบิดวาบขึ้นอีกครั้ง เมื่อสิ้นแสงจ้า สิ่งปรากฏอยู่หน้าพระพักตร์พระวิษณุและต่อสายตาของเหล่าสัตว์ป่าหิมพานต์กลับเป็นไขสีทองขนาดใหญ่ใบหนึ่ง

เหล่าสัตว์ป่าหิมพานต์ต่างมองหน้ากันด้วยความอัศจรรย์

“สุเรนทรชิตยังไม่สิ้นชีพ!”

สีหราชร้องดังขึ้นเป็นตนแรก เหล่าสัตว์ป่าภูธรยินดี แม้แต่พระวิษณุเองก็ทรงมีสีพระพักตร์แทบไม่เชื่อในสิ่งที่พระองค์ทอดพระเนตรเห็นเช่นกัน

ทันใดนั้นเอง หัวใจอีกครั้งซีกของพญาครุฑ ซึ่งมีสีดำจากเลือดของนาคีก็ระเบิดวาบขึ้นบ้าง ดวงไฟสีดำปรากฏขึ้น ดวงตาทุกคู่หันมองมัน และเป็นองค์พระวิษณุที่ทรงร้องตะโกนขึ้นก่อน

“ทำลายเสีย สีหราช!”

แต่ยังไม่ทันที่สีหราชจะกระโจนเข้าคว้าจับดวงไฟสีดำ ซึ่งกำลังจะกลายเป็นไขที่รอเวลาฟักตัวของนาคีเฉกเช่นเดียวกับสุเรนทรชิต หลุมลึกจากการต่อสู้ของสุเรนทรชิตและนาคีก็บังเกิดมีน้ำพุทะลักขึ้นมา สุกเอาดวงไฟสีดำลงไปใต้ห้วงมหรณพสุดหยั่ง จากนั้นหลุมลึกก็กลายเป็นทะเลสาบกว้างใหญ่ด้วยน้ำซึ่งทะลักขึ้นมาจากใต้พื้นปฐพีโลกบาดาลที่ไม่มีสัตว์ในป่าหิมพานต์ตนใดเคยดำดิ่งลงไปได้ กระทั่งตัวสุเรนทรชิตเอง

สีหราชร้องคำรามด้วยความเจ็บแค้น กำหนดแน่นด้วยโทสะจากการที่ไม่อาจกำจัดร่างอ่อนของนาคีชั่วร้ายลงได้ องค์พระวิษณุทรงเอ่ยขึ้น

“นี่คงเป็นผลกรรมที่ทั้งสองเคยร่วมกันทำกันมากะมัง”

สีหราชเงยขึ้น เอ่ยทูล

“หากเป็นเช่นนั้น เจ้านาคีก็คงกลับมาเกิดใหม่ด้วยเช่นกัน ใช่หรือไม่
พระเจ้าคะ” สิวราชขลุ่ยถาม น้ำเสียงแค้นใจ

“ข้าหวังให้มันไม่เป็นเช่นนั้น แต่ดูเหมือนหัวใจของนาคีและสุเรนทร-
ชิตจะแยกจากกันไม่ขาดเสียแล้ว”

“อีกเมื่อใดมันถึงจะกลับมาพระเจ้าคะ?”

“พันปี ตามเวลาบนโลกมนุษย์”

“ข้าพระองค์ควรทำเช่นใดพระเจ้าคะ”

“ข้าจะให้เจ้าจติไปเป็นเด็กมนุษย์ สีสหราช หากชะตาเป็นของเจ้า ข้าก็ขอให้เจ้าเติบโตใหญ่ขึ้นก่อนที่ไซของนาคีจะฟักตัว และก่อนที่เจ้าจะพบร่างของสุเรนทรชิตในครรรภ์ไซนี้ เจ้าคงต้องใช้มากกว่าพรของข้าในการปกป้องพญาครุฑ”

“หากไม่แล้วไซร์เล่าพระเจ้าคะ”

“ภาวนาเท่านั้น สีสหราช ภาวนาให้สุเรนทรชิตกลับมาถือกำเนิดก่อนนาคี มีเช่นนั้น หากนาคีถือกำเนิดขึ้นก่อนด้วยร่างอมตะแล้วละก็ แม้แต่ข้าก็มิอาจแน่ใจว่าจักสามารถเอาชนะมันได้”

สีหราชก้มมองไซของพญาครุฑในมือ แล้วเงยขึ้นกราบทูลองค์พระ-
วิษณุ

“ขอให้ดำริสของพระองค์เป็นจริงด้วยเถิด”

เมื่อนั้นเอง ตำนานบทใหม่แห่งการต่อสู้ระหว่างพญาครุฑและพญานาคได้เริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง...

บทนำ

“๑๖ ครตริจนาสะสร้างขึ้นในราวพุทธศตวรรษที่สิบสาม เชื่อกันว่าเคยเป็นศูนย์กลางทางการปกครองที่ยิ่งใหญ่แถบอีสานของบ้านเรา ก่อนขอมจะเข้ายึดครองอาณาจักรแถบนี้ทั้งหมด...” อาจารย์นิราศรัยกำลังยืนอยู่หน้าชั้นเรียนวิชาประวัติศาสตร์โบราณคดี ซึ่งมีนักศึกษาอยู่ไม่ถึงยี่สิบคน เขากวาดตามองใบหน้าของนักศึกษาที่ส่วนใหญ่ล้วนแล้วแต่จมอยู่ในโลกของตัวเอง ถ้าไม่คุยโทรศัพท์ก็หลับตาอัมเพลงจากแฮดโฟน มีไม่ถึงสองคนเท่านั้นที่ตั้งใจฟังข้อความที่เขากำลังพูดจริง ๆ

“ครตริจนาสะถูกค้นพบครั้งแรกโดยดอกเตอร์จอร์จ เซเดส์ในพุทธศักราช ๒๔๘๗” นิราศรัยพูดต่อ “จากจารึกบ่ออึกาที่พบในโบสถ์พราหมณ์แห่งหนึ่งในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา จารึกหลักนี้ระบุปีเป็นมหาศักราชที่ ๘๕๙ หรือราวพุทธศักราช ๒๔๘๐ บอกล่าวถึงราชอาณาจักรแห่งหนึ่ง ซึ่งมีนามว่าจนาตะ พร้อมด้วยรายพระนามของกษัตริย์ผู้ครองนครหลายพระองค์ ตั้งแต่ภคทัตตะ สุนทรปารกรรม สุนทรวรมัน นรปติสิงหวรมัน และมงคลวรมัน”

กรี๊ววววว

เสียงออดหมดคาบเรียนดังขึ้น นักศึกษาทั้งยี่สิบคนลุกขึ้นทันที มีบ้างที่บิดขี้เกียจ และก็มีอีกเช่นกันที่ถึงกับพูดออกมาดัง ๆ ให้ได้ยินว่า ‘เฮ้อ จบซะที’

เมื่อนักศึกษาทยอยกันออกจากชั้นเรียนจนหมด นิราศรัยก็ถอนหายใจ เขาตั้งใจที่จะสอนเรื่องราวของเมืองโบราณแห่งแรกของประเทศที่ถูกลืม แต่ดูเหมือนจะไม่มีใครใส่ใจ นิราศรัยเก็บหนังสือใช้ประกอบการสอนของเขาเดินออกจากชั้นเรียนมาที่ระเบียงทางเดิน เสียงโทรศัพท์มือถือของเขาดังขึ้น เขาหยิบขึ้นมาแล้วกดรับ

“ว่าไงจะแม่” เขาพูด โบหน้าเข้มขึ้นขึ้นเมื่อรู้ว่าปลายสายที่โทรมา เป็นบุคคลอันเป็นที่รัก “มารออยู่ที่หน้าคณะงั้นหรือ ได้ พ่อกำลังลงไปนี่แหละ”

นิราศรัยเก็บโทรศัพท์มือถือเข้ากระเป๋ากางเกง ชะเง้อข้ามขอบระเบียงลงไปที่ลานจอดรถหน้าคณะโบราณคดี ในมหาวิทยาลัยศิลปากร ยิ้มเมื่อเห็นหญิงสาวในวัยสามสิบผู้หนึ่งกำลังเปิดประตูรถเงยขึ้นมามอง เขาโบกมือให้ภรรยา

“การสอนวันนี้เป็นไงบ้างคะ ?” นลินีเอ่ยถามนิราศรัย ตามองกระจกส่องหลังที่อาจารย์ประจำภาควิชาโบราณคดีนั่งอยู่ นลินีเป็นครูสอนวิชาศิลปะอยู่ที่โรงเรียนในระดับมัธยมแห่งหนึ่ง

“ก็เรื่อย ๆ” นิราศรัยตอบ รถเคลื่อนออกจากมหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตวังท่าพระ ฝั่งถนนมหาธาตุ เลี้ยวผ่านหน้ากำแพงวัดพระศรีรัตนศาสดาราม “เด็กเดี๋ยวนี้ไม่ค่อยสนใจประวัติศาสตร์นอกจากในหนังกันแล้ว”

“อย่างน้อยก็ยังมีเด็ก ๆ คิดมาเรียนนี่คะ” ภรรยาของเขายิ้ม

“ที่มาเรียนคงเพราะคิดเอาเองว่าวิชานี้ได้เกรดง่าย ๆ นะสิ”

“อย่าคิดมากสิพ่อ”

“ใครว่าพ่อคิดมากล่ะ” พุดจบเขาก็โน้มตัวไปข้างหน้า “โง่ครับลูกพ่อ” นิราศรัยทักทายทารกเพศชายในเบาะนั่งสำหรับเด็กบนเบาะข้างคนขับ

ลูกน้อยของเขาขยับตัวเล็กน้อยเมื่อได้ยินเสียง

“หลับปุ๋ยเขี่ยวนะนคเรศ” นิราศรัยเอื้อมตัวไปเจี๊ยงแก้มของลูกชายเบา ๆ เด็กน้อยยกมือป้อม ๆ อวบอ้วนเล็ก ๆ ขึ้นโบกไปมา นิราศรัยยื่นนิ้วก้อยให้ลูกน้อยคว้าจับ โบหน้าของเขาเอิบอ้อมด้วยความสุข

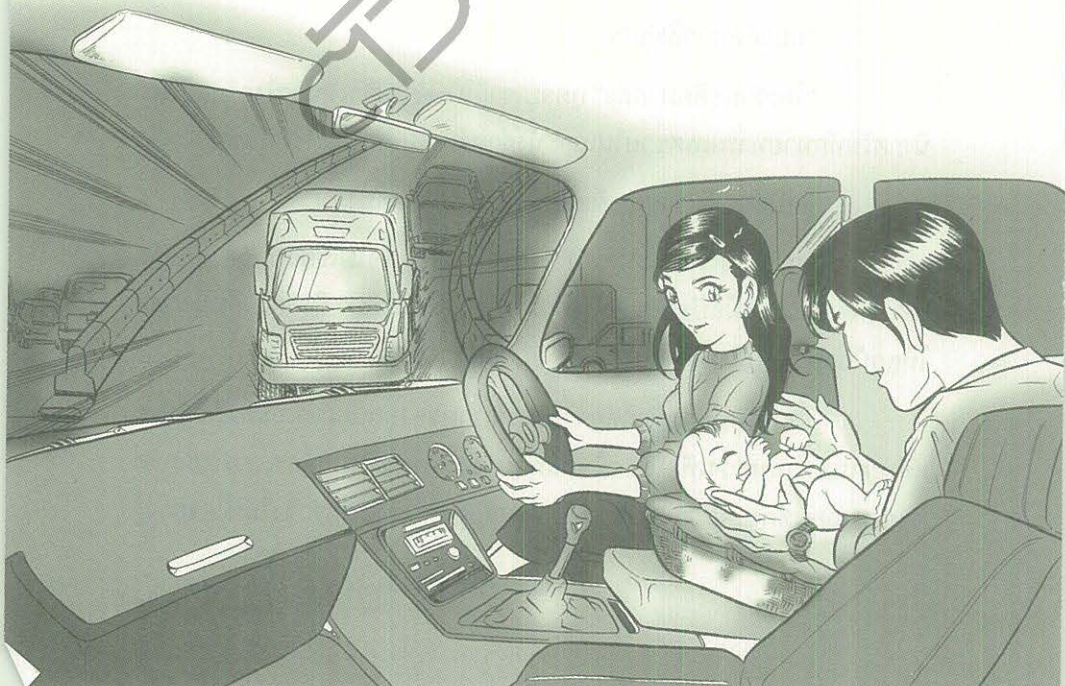
นิราศรัยปล่อยนิ้วก้อยจากการจับกุมของลูกน้อย ขณะที่นลินีขับรถเล่นผ่านสนามหลวงเพื่อเลี้ยวขึ้นสะพานสมเด็จพระปิ่นเกล้าฯ บรรยากาศภายในรถยนต์คันเล็ก ๆ อบอวลด้วยความสุขของครอบครัวซึ่งไม่มีใครล่วงรู้

ถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า สิ่งที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของเด็กน้อย
นครเศจจากวันนี้ไปตลอดกาล

ในขณะที่รถของนิราศรัยกำลังจะผ่านขึ้นสะพานสมเด็จพระปิ่นเกล้าฯ
ฝั่งพระนคร ที่อีกฝั่งของสะพาน บนถนนอีกเลนที่ข้ามมาจากฝั่งธนบุรี รถ
บรรทุกขนาดใหญ่คันหนึ่ง ซึ่งบรรทุกสินค้ามาเต็มปริมาตรด้านหลัง กำลัง
ขับรุดสายปัดไปมาอย่างน่ากลัว พร้อมกับบีบแตรแตรสนั่น นิราศรัยและนลินี
หันไปมองตามเสียงแตรที่ดังข้ามฝั่ง นาทิวังจังหวะที่รถของนิราศรัยกำลังจะ
ผ่านหน้าโรงละครแห่งชาตินั่นเอง จู่ ๆ เสียงระเบิดสนั่นจากล้อรถบรรทุกก็ดัง
ขึ้น !

“อะไรกัน !” นิราศรัยร้องลั่น นลินีเหยียบเบรก เสียงล้อรถบดกับ
พื้นคอนกรีตดังบาดแก้วหู พร้อม ๆ กันนั้น เสียงร้องจ้าของนครเศจก็ดังตามติด

“พ่อ !” หญิงสาวร้องตะโกนเสียงหลง ก่อนที่เธอจะเอี้ยวตัวข้าม
เกียร์ไปคว้าตัวลูกน้อยด้วยสัญชาตญาณของการปกป้อง โดยลืมไปว่าตัวเอง
เองกำลังขับรถอยู่ ขณะที่เสียงบีบแตรจากรถโดยสารประจำทางที่แล่นตาม

หลังมาก็ดีขึ้น ตามด้วยเสียงบีบแตรจากรถบรรทุกที่จะกลายเป็นเสียงสุดท้ายที่พ่อและแม่ของเด็กน้อยจะได้ยิน

นิราศวัยหันมามองรถบรรทุกที่กำลังพุ่งตรงข้ามเกาะกลางสะพานมาที่รถของพวกเขา อาจารย์ด้านโบราณคดีพุ่งตัวข้ามเบาะหน้าไปโอบกอดภรรยาและลูกน้อย ไม่มีใครได้ทันหวีดร้อง เมื่อรถบรรทุกซึ่งแล่นมาด้วยความเร็วเกือบร้อยกิโลเมตรบนเส้นทางลาดลงได้พุ่งชนด้านข้างรถของนิราศวัยเต็มแรง

แรงกระแทกอัดร่างของนิราศวัยเข้ากับกระจังหน้ารถบรรทุก เขาเสียชีวิตทันที แต่ร่างของเขายังโอบกอดภรรยาและลูกเสมือนเป็นปราการป้องกันจากอันตรายทั้งปวง รถยนต์ของนิราศวัยถูกชนกระเด็นข้ามรั้วสะพานลงไปกระแทกกับรถยนต์อีกคันด้านล่างของสะพาน ขณะที่รถบรรทุกหมุนตกลงไปทางซ้ายพลิกคว่ำ แต่ยังคงไถลไปได้อีก ก่อนกระแทกเข้ากับรถโดยสารประจำทางที่ขับตามหลังรถของนิราศวัยมา แล้วหยุดนิ่งลง ทิ้งไว้แต่รอยทางไหม้ของยางและรอยครูดของล้อเหล็กไปกับพื้นถนน

เมื่อทุกอย่างจบสิ้นในความเงียบที่ดูเหมือนเวลาได้หยุดนิ่งไปชั่วขณะ ตั้งแต่ที่การชนเกิดขึ้นแล้วจบลง เสียงเดี่ยวที่ดังขึ้นมา หลังจากเสียงของล้อระเบิด เสียงโชนะบดขยี้ และเสียงกระจกแตกสนั่นก็คือเสียงร้องจ้าของเด็กน้อยที่ยังคงมีชีวิตอยู่ในเบาะหน้ารถยนต์ที่พังยับเยิน...

๒๓๓๓

มรดกจากพ่อ

คู่มือ

๑๔ ปีต่อมา...

นคเรศรับรู้ว่ามีแผลเป็นที่ไหล่ด้านขวาของตัวเอง รอยบากเล็ก ๆ คล้ายหัวของสิ่งโตกำลังอ้าปากคำรามเกิดขึ้นเมื่อตอนเขาอายุหนึ่งขวบ ในวันที่ตนเองสูญเสียพ่อแม่ไปในอุบัติเหตุจากการถูกรถบรรทุกพุ่งเข้าชน แต่ในวัยสิบห้าปี จากเหตุการณ์นั้นได้ผ่านมาสิบสี่ปีแล้ว นคเรศยังคงคิดถึงพ่อแม่และแม่อยู่ทุกวันไม่เสื่อมคลาย แม้เด็กชายจะจำใบหน้าของท่านทั้งสองไม่ได้แล้วก็ตาม

นคเรศโชคดี อย่างน้อยนั่นก็เป็นสิ่งที่ปู่บอกกับเขา ในวันที่เขาโตพอจะรู้เรื่อง และเริ่มถามหาพ่อแม่ ปู่เล่าให้ฟังว่าในวันที่เกิดเรื่องนั้น สภาพรถของพ่อ ใครที่เห็นตอนแรกย่อมต้องคิดว่ายากที่จะมีใครรอดชีวิตแน่นอน แต่ภายใต้ซากรถที่ยับเยินราวกับถูกอัดถูกบดขยี้ด้วยมืออันใหญ่ยักษ์ อาสาสมัครกู้ภัยกลับพบร่างน้อย ๆ ของนคเรศในอ้อมแขนของพ่อแม่ที่เสียชีวิตแล้วในที่นั่งเบาะหน้าข้างคนขับ

“นิราศร้ายกับบลินีใช้ชีวิตตัวเองปกป้องหลานให้มีชีวิตอยู่นะ นคเรศ”

ปู่บอกกับเขา

“จงระลึกไว้ทุกครั้งทีหลานมองดูแผลเป็นที่ไหล่”

นคเรศจำได้ว่าตัวเองถามปู่หลายเรื่อง

ในวันที่ปู่เล่าเหตุการณ์การเสียชีวิตของพ่อและแม่ให้ฟัง เด็กหนุ่มจำได้ว่าตนเองอยากรู้ว่าเหตุใดมนุษย์ถึงต้องตาย ทำไมสิ่งมีชีวิตทุกชนิดถึงไม่สามารถอยู่ยืนยงได้ ปู่บอกกับนคเรศตามตำราในวิชาพุทธศาสนาว่าสรรพสิ่งบนโลกนี้ล้วนเป็นไปตามกฎแห่งวัฏจักรของการเกิดการตาย ไม่มีสิ่งใด กระทั่งอิฐหินปูนทรายที่ยืนยงคงอยู่ได้นับร้อย ๆ ปี ก็ไม่ยกเว้น

“ผมก็จะตายในวันใดวันหนึ่งใช่ไหมครับ ?”

“ใช่”

“คนเราตายแล้วไปไหนครับ ?”

“ไปสวรรค์สิลูก ถ้าทำความดี” ปู่ของนเรศชี้นิ้วขึ้นท้องฟ้า แล้วชี้ลงดินใต้ฝ่าเท้าของทั้งสอง “ไปนรก ถ้าทำความชั่ว”

“พ่อกับแม่อยู่บนสวรรค์ใช่ไหมครับ?”

“ใช่”

“ถ้ายังงั้น ถ้าผมกับคุณปู่ตายไป ผมกับคุณปู่ก็จะได้เจอพ่อแม่สินะครับ”

“ปู่เชื่อเช่นนั้น”

ทุกครั้งที่นเรศมองดูรูปภาพที่หัวนอนเขา ซึ่งเป็นรูปตอนเขาเกิด อยู่ในอ้อมแขนของแม่ มีพ่อโอบกอดเขาและแม่ เด็กหนุ่มจะสัมผัสได้ถึงความรักอบอุ่นในแววตาของพ่อแม่ รับรู้ได้จากสายสัมพันธ์ที่มองไม่เห็น ว่าเขาเป็นลูกรักของท่านทั้งสอง แต่ก็มีเพียงเท่านั้น เขาไม่อาจเอื้อมมือไปแตะต้อง ความทรงจำและสัมผัส มันได้ถึงไออุ่นที่เคยมีก่อนที่เขาจะรู้ความ

นเรศอยากจะทำใจไปหน้าของพ่อและแม่ได้จากความทรงจำ ไม่ใช่รูปถ่าย อยากได้ยินเสียงของพ่อและแม่ได้จากความรู้สึก ไม่ใช่เสียงที่อัดลงในม้วนวิดีโอ แต่เขาก็โตพอที่จะเรียนรู้แล้วว่าสิ่งที่เขาหวังมาตั้งแต่ที่จำความได้ และเริ่มตั้งคำถามกับคุณปู่ถึงพ่อแม่ของตัวเองในตอนหกขวบนั้นไม่มีวันเป็นไปได้ ไม่มีวันเป็นจริง

เด็กหนุ่มหาความรู้ไม่ว่าในวันเกิดครบรอบสิบห้าปีเเองที่เขา กำลังเรียนรู้บทเรียนสำคัญอีกอย่างหนึ่งของชีวิตผู้ใหญ่ บทเรียนที่ไม่เพียงมีความหมายแค่การเปลี่ยนค่านำหน้านามจากเด็กชายมาเป็นนาย

ครุฑแก้ว

ภวคมหาวดึกหิมพานต์

...ในอดีตกาลนานมาแล้ว ครุฑแก้วและหาวดึก สัตว์ทั้งมวล ทั้งสองแห่งป่าหิมพานต์ ได้เป่าเสียดซึ่งความเป็นเจ้าแห่งป่าหิมพานต์ เหนือหนึ่งต้องตรึงเป็นไคร้ทั้งสามสิบ อัดแน่นต้องตรึงเพียงปดป้อง ดินแดนของเนื้อไว้

ตราต่อสู่กับสองด้วยความพ่ายแพ้อองทั้งครุฑและนาค ทั้งไว้เพียงตัวอ่อนในครรภ์ รอเวลาถือกำเนิดเพื่อเป่าเสียดอีกครั้ง เมื่อเวลาแห่งจักรกฤษณ์มาถึง

เวลาแห่งมหาศึกหิมพานต์จึงบังเกิดขึ้นบนโลกมนุษย์ สัตว์นี้ จะเป็นสัตว์ครึ่งสุดท้ายที่ตัดสินความอยู่รอดของทั้งสามโลกหรือไม่ โดยมีโลกมนุษย์เป็นเดิมพัน...

ISBN 978-974-389-920-1

9 789743 899201

ราคา 170 บาท

วรรณกรรมสร้างสรรค์เยาวชน

Design by boy